

Herättäjä-Yhdistys ry
PL 21, 62101 Lapua
Puh. 0400 805 904
hy@h-y.fi
www.h-y.fi
www.herattajajuhlat.fi

**EN LAKKAA
TOIVOMASTA**

 HERÄTTÄJÄJUHLAT
3.-5.7.2026 YLIVIESKA

perjantai 3.7.2026
aattoseurat klo 18.00
Anna-Maija Viljanen

Keskellä pimeää talvea syöksyin henkiseen pimeyteen. Tulevaisuutta ei ollut. En nähnyt eteeni. Talvihanget heijastivat lyhyinä päivinä auringon säteitä, meren jää kantoi, mutta sisimpäni tuntui mustalta aukolta, jossa oli vain pimeyttä, ahdistusta, loputonta surua. En tiennyt kummalla jalalla astuisin ja mihin suuntaan. Joka askeleella pelkäsin syöksyväni vielä syvemmälle. Oli uskallettua viipyä ja vaarallista jatkaa matkaa.

Siellä pimeyden keskellä ymmärsin, mikä on uskon ja toivon ero. En uskonut hetkeäkään, että pimeyteni voisi joskus päättyä. Mutta toivoin. Toivoin itkien. Toivoin rukoillen. Toivoin hereillä. Toivoin nukkuessa. Toivoin unettomina öinä. Pimeyden loppumiseen en jaksanut uskoa.

Ja näin toivon merkkejä, tai ehkä kiinnitin niihin tietoisesti huomiota. Kuuntelin herkemällä korvalla. Pohdiskelin merkityksiä uudella tavalla. Merkki toivosta oli viesti, jonka lähetti pimeydestäni tietämätön ystäväni: Miten jakselet? Kuulin toivoa entisen työkaverin kertomuksessa siitä, kuinka hän oli saanut unessa kutsun rukoilla puolestani. Toivon merkki oli tuohus, joka kärvisteli sammumisen ja syttymisen rajamailla ja leimahti sitten täyteen liekkiin. Radion aamuhartaudet tuntuivat puhuvan juuri minulle. Ja Apulantakin rohkaisi kerta toisensa jälkeen: *Sulla on sisällä valtameren kokoinen voima, jonka sä voit oppaakseni valjastaa.*

Siellä pimeyden keskellä kuului myös Jumalan ääni. Jumala kutsui etsimään itseään. Jumala kutsui rukoilemaan itkien, virsiä laulaen. Jumala kutsui Isä meidän -rukoukseen, jonka jokainen pyyntö tuntui resonovan elämääni. Ja ennen kaikkea Jumala kutsui hiljaiseen, sanattomaan rukoukseen, jättämään turhat lauseet, päästämään irti villinä vilisevistä ajatuksista, mielen luomista oudoista keloista. Jumala kutsui kuuntelemaan hiljaisuutta, jossa olisi tilaa uusille aluille, Luojan sydämen lyönneille.

Pimeyden keskellä Jumala oli. Armo kannatteli, kun oma pohja oli vajonnut. En päässyt putoamaan.

Koko sydämestäni yhdyin psalmirukoilijan sanoihin: *Minä sanon: »Nyt pimeys musertaa minut ja yö nielee kaiken valon ympäriltäni», mutta sinulle ei pimeyskään ole pimeää. Yö on sinulle päivän kirkkautta ja pimeys kirkasta valoa. (Ps. 139:11–12)*

Uskon ja toivon välisen eron lisäksi ymmärsin, ettei toivo vain ole eikä toivo synny tyhjästä. Kohdalleni sattuneet – Jumalan lähettämät? – toivon vilaukset panivat pohtimaan, miten minä voisin luoda toivoa.

Herättäjä-Yhdistys ry
PL 21, 62101 Lapua
Puh. 0400 805 904
hy@h-y.fi
www.h-y.fi
www.herattajajuhlat.fi

**EN LAKKAA
TOIVOMASTA**

 HERÄTTÄJÄJUHLAT
3.-5.7.2026 YLIVIESKA

Toivo on tekoja. Toivo vaatii aktiivisista toimintaa. Tehtäväni ei ole vain etsiä itselleni toivoa ja vaalia löytämiäni toivon kynttilöitäni, vaan myös sytyttää toivoa ympärilleni, pitää muiden hauraat toivon liekit elävinä.

Alkukesän riparillani isoset muistuttivat iltahartaudessa: *Me eletään maailmassa, jossa näkee paljon yksinäisyyttä, kiusaamista, sotia ja jotkut voivat kokea ilmastoahdistusta tai muutenkin epävarmuutta tulevaisuudesta. Joskus tulee tunne, mitä mä muka voin tehdä? - - Kristillinen toivo ei ole sellaista että ootetaan muiden tekemän kaikki vaan me yritetään itse tehdä ja vaikuttaa asioihin.* Kiitos rakkaat lida ja Alma.

Toivo on kutsu vaikuttaa tässä maailmassa. Toivo on kutsu taistella paremman ja oikeudenmukaisemman maailman puolesta. Toivoa on jaettava lähipiirissä ja kaikkialla, missä elämme ja toimimme. Ja meidän on etsittävä keinoja välittää toivoa kaikkialle maailmaan.

Ehkä voin luoda toivoa kyselemällä ystäviltä ja tuttavilta kuulumisia ja kuuntelemalla vastaukset silloinkin, kun ne eivät ole vain hyvää ja kaunista. Ehkä voin luoda toivoa jollekulle lahjoittamalla rahaa hyväntekeväisyyteen. Ehkä voin luoda toivoa, kun katseet kohtaavat metrossa tuntemattoman kanssa ja toivotamme toisillemme hyvät päivän jatkot. Tapoja on. Ne täytyy löytää ja tarttua niihin kiinni kaksin käsin.

Aktiivisen toivon tuottamisen rinnalla vähintään yhtä tärkeää on huolehtia siitä, etten teoillani, sanoillani, asenteillani tai laiminlyönneilläni sammuta toivon kipinöitä keneltäkään. Tämän maailman pimeyden, koko luomakunnan huokausten keskellä siihen ei yksinkertaisesti ole varaa.

Valoisten iltojen venyessä yhä pidemmiksi, puiden alkaessa vihertää, kevätkukkien puskiessa esiin elämässäni alkoi näkyä valoa. Pimeyttäni halkoo nyt hennot valonsäteet. Ne tulevat ihan eri suunnasta kuin mitä olin toivonut. Valo on erilaista kuin mitä olin toivonut. Mutta valoa se on.

Toivo kantoi kaikista synkimmän yli. Ja kun pimeys yrittää edelleen vallata minut, tiedän, että valoa on. Profeetta Jeremian tuhansia vuosia sitten välittämä Jumalan viesti on edelleen totta: *Minulla on omat suunnitelmani teitä varten. Minun ajatukseni ovat rauhan eivätkä tuhon ajatuksia. Minä annan teille tulevaisuuden ja toivon.* (Jeremia 29:11)